

- 2) W przypadku, gdyby praktyka taka jak opisana – którą należy uznać za znaną zainteresowanej stronie – mogła zostać zakwalifikowana jako nadużycie lub oszustwo w celu niedopuszczenia do odliczenia naliczonego VAT, czy w celu odmowy tego odliczenia, konieczne jest wykazanie istnienia korzyści podatkowej niezgodnej z celami regulacji dotyczącej VAT?
- 3) Wreszcie, jeżeli taki dowód jest konieczny, czy korzyść podatkowa, która umożliwiałaby odmowę odliczenia i która, w zależności od przypadku, musi być zidentyfikowana w konkretnym przypadku, powinna dotyczyć wyłącznie samego podatnika (nabywcy towarów), czy też powinno być możliwe uczestnictwo innych stron czynności?

(<sup>1</sup>) Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

---

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 1 lipca 2020 r. – GE Auto Service Leasing GMBH / Tribunal Económico Administrativo Central**

**(Sprawa C-294/20)**

(2020/C 320/13)

*Język postępowania: hiszpański*

**Sąd odsyłający**

Audiencia Nacional

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona skarżąca:* GE Auto Service Leasing GMBH

*Strona przeciwna:* Tribunal Económico Administrativo Central

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy należy uznać za zgodną z prawem sytuację, w której podatnik, po wielokrotnym wezwaniu go przez organ podatkowy do udowodnienia spełnienia przesłanek prawa do zwrotu, nie spełni tego żądania bez żadnego racjonalnego uzasadnienia, a po otrzymaniu decyzji odmownej w przedmiocie zwrotu odwleka złożenie dokumentów do momentu postępowania odwoławczego lub sądowego?
- 2) Czy można uznać za nadużycie prawa sytuację, w której podatnik nie przekazuje organom podatkowym niezbędnych informacji, na których opiera swoje prawo, kiedy jest do tego uprawniony i wzywany, przy czym nie czyni tego bez uzasadnionej przyczyny, a następnie przekazuje te informacje dobrowolnie organowi odwoławczemu lub sądowi?
- 3) Czy podatnik niemający siedziby [w państwie członkowskim zwrotu] traci prawo do zwrotu ze względu na to, że nie dostarczył w wyznaczonym terminie bez racjonalnego uzasadnienia odpowiednich informacji w celu wykazania swojego prawa do zwrotu lub ze względu na to, że dopuścił się nadużycia, gdy upłyne określony w przepisach lub wyznaczony mu termin, a organ podatkowy wyda decyzję o odmowie zwrotu?

---

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 28 lipca 2020 r. – UW / Ryanair DAC**

**(Sprawa C-346/20)**

(2020/C 320/14)

*Język postępowania: niemiecki*

**Sąd odsyłający**

Amtsgericht Hamburg

**Strony w postępowaniu głównym**

Strona skarżąca: UW

Strona przeciwna: Ryanair DAC

**Pytanie prejudycjalne**

Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295//91 <sup>(1)</sup> należy interpretować w ten sposób, że duże opóźnienie lotu może być „spowodowane” nadzwyczajnymi okolicznościami również wówczas, gdy okoliczności te powstały poprzedniego dnia w trakcie wcześniejszego lotu statku powietrznego zaplanowanego do obsługi połączenia?

Postanowieniem Trybunału z dnia 6 sierpnia 2020 r. sprawa została wykreślona z rejestru Trybunału.

<sup>(1)</sup> Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam  
(Niderlandy) w dniu 31 lipca 2020 r. – europejski nakaz aresztowania wydany wobec L; druga strona  
postępowania: Openbaar Ministerie**

(Sprawa C-354/20)

(2020/C 320/15)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd odsyłający**

Rechtbank Amsterdam

**Strony w postępowaniu głównym**

Europejski nakaz aresztowania wydany wobec: L

Druga strona postępowania: Openbaar Ministerie

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy decyzja ramowa 2002/584/WSiSW <sup>(1)</sup>, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE lub art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rzeczywiście stoją na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy wykonał ENA wydany przez sąd wydającego nakaz państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo krajowe po wydaniu tego ENA zostało zmienione w taki sposób, że sąd ten nie spełnia już wymogów skutecznej ochrony sądowej/skutecznego środka prawnego, ponieważ ustawodawstwo to nie gwarantuje już niezawisłości tego sądu?
- 2) Czy decyzja ramowa 2002/584/WSiSW oraz art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rzeczywiście stoją na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy wykonał ENA, jeśli ustalił on, że w wydającym nakaz państwie członkowskim w stosunku do każdego podejrzanego – a zatem także w stosunku do osoby, której dotyczy wniosek – istnieje rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa podstawowego do niezawisłego sądu bez względu na to, które sądy tego państwa członkowskiego są właściwymi do prowadzenia postępowania wobec osoby, której dotyczy wniosek, jak również niezależnie od jej sytuacji osobistej, charakteru przestępstwa, za które jest ścigana oraz kontekstu faktycznego, na którym opiera się ENA, które to rzeczywiste ryzyko wiąże się z faktem, iż sądy wydającego nakaz państwa członkowskiego nie są już niezawisłe ze względu na systemowe lub ogólne nieprawidłowości?